

Zo is het dat ik mij Felix Timmermans herinner.

-Eugeen Yoors

Bron:

Jaarboek 1974 van het Felix Timmermansgenootschap (1974)

Paginerings: pp. 63 – 64

In de jaren vóór de oorlog van 1914-18 woonden er in **Boechout** verschillende kunstschilders, tekenaars, architecten en beeldhouwers. Ieder jaar hield onze kring er met kermis een expositie in de zaal van „**De Teniersvrienden**”, een schoon, karaktervol café met feestzaal, waarvan **Flor Van Reeth** de architect was. Op een van de tentoonstellingen exposeerde ik er een roodkrijttekening. Op de vernissage was ze bijzonder opgemerkt geworden. **De Fé** had er een blik op geworpen, maar had er niets over gezegd : wij waren trouwens allemaal op die dag zo druk bezig met onze eigen zaken en omringd door vele bezoekers die om uitleg vroegen.

De volgende namiddag, als ik de kameraad kwam aflossen die 's morgens van dienst was geweest als zaalwachter, vond ik een jong meisje in zichtbare bewondering voor mijn tekening staan. Het meisje keek mij, de zaalwachter, aan en ik ging naar haar toe. „Da's nu ne schone **Beethovenkop**, zei ze, die zou ik willen hebben”! Op dat ogenblik werd ik afgeleid door het binnenkomen van **Felix Timmermans**, die recht op ons toe kwam. Hij groette — een beetje ongewoon kort — de mij onbekende juffrouw en vergat, misschien omdat hij gehaast was, mij en mijn „koopster” aan elkaar voor te stellen. De Fé zei dat hij weinig tijd had en de trein voor Antwerpen moest halen, maar om geen kans te lopen dat mijn tekening ondertussen verkocht werd, was hij nog met de gauwte binnengespringen om de Beethovenkop te kopen. „**Die is van mij**”, voegde hij er met klem bij.

Ik stond voor een lelijk geval : hij was zagezegd verkocht, mijn Beethovenkop. Radeloos zei ik : „Ja, maar... ja, maar...”. Toen flitste mij een geniaal idee door het hoofd. Ik schoot uit : „**Trouw! trouw! dan hebt ge hem allebei**” ! Mijn kopers schoten in een lach. „Da's een gedacht”! riep de Fé en hij liep weg om zijn trein niet te missen.

Achtenveertig uur liet de Fé mij in de waan dat het „goed gedacht” van mij kwam. Ik had Marieke nooit gezien, en omdat ik zolang niet in Lier was geweest, wist ik niet wat er daar omging.

Toen **Felix en Marieke** trouwden, kregen zij de bewuste Beethovenkop als huwelijksgegeschenk. **Magda**, die toen een meisje van negentien was (en nog lang niet

mijn verloofde) kwam met mij naar Lier om de jonggehuwden de tekening te brengen. Er werd koffie gedronken en er werden „**korentenboterhammen**” gegeten : het was feest !

